

El discret adéu de la sala Astoria

Miquel Sbert i Barceló

Aquest local s'havia començat a construir el gener del 1936 seguint els plans del jove arquitecte Gabriel Alomar per tal de dedicar-la a l'exhibició de reportatges i documentals - s'havia de dir Actualidades, nom que després va adoptar un altre local- havia de ser explotat per Serafi Sureda, aleshores empresari del Principal, Miquel Alomar, distribuïdor cinematogràfic i un delegat de la propietat del local. Finalment es va inaugurar just acabada la guerra civil, el vint-i-tres de novembre del 1939 amb la pel·lícula *Viento en popa*, una comèdia oblidada amb Jessie Matthews. La nòmina de locals a Palma aleshores estava integrada pels teatres Líric, Balear, Principal, Born i Rialto i els cinemes Modern, La Protectora, Doré, Fantasio i esporàdicament pel saló Mallorca al barri del Call. El ventall de llocs de divertiment es complementava amb les sales de festes Tito's, Virginia, Trocadero, la terrassa Mediterráneo, s'Aigo Dolça i el saló Born.

Per primera vegada un local de Palma adoptava el nom de sala, segurament per disposar solament de pati de butaques el qual era de color blau, tot il·luminat amb llum indirecta. Tenia un ampli vestibul animat per la presència de vitrines dedicades a l'exposició de productes i pels elegants uniformes que lluien els empleats. Ja que l'electricitat no era segura, aviat se li va instal·lar el seu propi generador de corrent.

Es va convertir en el local de moda i, durant una temporada, s'hi projectaren una sèrie de films interessants com *La Kermesse heroica*, de Feider, *Horitzons Perduts*, de Frank Capra, l'exitosa *Miguel Strogoff*, *el correu del tsar*, projectada conjuntament amb el veí Teatre Principal, exhibint-se dos dies de la setmana la versió original francesa, *La comtessa Alexandra* per Marlene Dietrich, *Alarma en el expreso* (Primer premi de l'Acadèmia de Hollywood) i *Rebeca*, les dues de Hitchcock o *Lluna Nova*, de Howard Hawks. Encara no existia el No-Do i l'agost del 1940 ofe-

ria el noticiari UFA amb la presa de París i la desfilada alemanya davant de l'Arc del Triomf.

Tot aquest panorama en blanc i negre es va veure alegrat per l'apoteòsic a estrena d'una cinta en colors, el primer llargmetratge de dibuixos animats, *Blancaneus i els set nanets* (1937), de Walt Disney, en *technicolor multipiano*. Per a l'ocasió -l'octubre del 1941- les localitats es posaren a l'extraordinari preu de quatre pessetes... i passà en continuació d'estrena al Principal. L'any 1949 la sala va ser pintada d'un nou color, tapisada de bell nou i la il·luminació canviada.

La seva vida comercial va estar molts d'anys emparellada a la del cinema Avenida, compartint la programació i les innovacions tècniques. Tenia capacitat per a cinc-cents trenta espectadors.

Els darrers anys va ser regentada per Empresa de Control y Suministros de Cataluña, S.A., exhibint únicament material de la seva distribuïdora Lauren Films, essent per tant l'única sala balear regentada totalment per una empresa forània. Allà hi va estrenar la premonitòria *Cinema Paradiso*.

El trenta-un de gener a la nit va oferir el seu darrer passatge. Així, com d'amagat, sense cap xeremia, ...va tancar. ■

Secuestrando a la señorita Tingle, darrera pel·lícula projectada a la sala Astoria